

RESSÒ DE LA PARAULA

Gaudir de la vida (I)

Per diversos motius som en temps d'un desig intens de «gaudir de la vida». És un dret? L'ambient vacacional sembla alimentar i justificar aquest anhel. Reconèixer les vacances com un dret, justifica l'exigència de descans, i quelcom més que descans, també l'exigència de l'expansió i el goig que busquem amb ànsia.

Però més enllà de si això és un dret, hem de ser lúcids i reflexionar sobre el que realment significa aquest temps lliure, per a no enganyar-nos i, en definitiva, ser més feliços. Perquè, si som sincers, reconeixem que sovint aquest anhel de gaudir de la vida acaba en una gran frustració i allò que en principi havia d'ajudar-nos a viure resulta inútil o fins i tot perjudicial.

Ja hem dit en aquestes pàgines que entendre les vacances únicament com un temps «d'alliberament» que compensa l'esclavitud i el sofriment de la vida ordinària és un engany. Perquè en definitiva no sortim d'un cercle viciós, no ens movem perquè no creixem, els problemes continuen essent aquí i continuem sent esclaus passius: víctimes de la tristesa, el mal geni, la protesta constant. De fet, el retorn de les vacances sol ser traumàtic i els psicòlegs han tipificat aquest fenomen denominant-lo com a «síndrome postvacacional».

Independentment del possible tractament psicològic, que sempre serà superficial i de solucions pragmàtiques, com millorar les condicions externes del treball i del descans, ¿podem fer alguna cosa des de la nostra llibertat i les nostres opcions profundes en la vida? Aquesta qüestió ens enfronta

FOTO: PIXABAY

a qüestions més decisives: ¿què significa el descans, quin sentit té el treball?; ¿com viure el temps de vacances perquè redundi en creixement personal, en avanç cap a un ideal de plenitud i de felicitat?

Fa uns anys el professor Alfonso López Quintás va publicar un llibre titulat *Vertigen i èxtasi. Una clau per a superar les addiccions i viure en plenitud*. Com era habitual en ell, aquest autor tenia davant el gran problema de les addiccions destructives que assetgen a adolescents i joves, i mira de respondre aquesta qüestió des de criteris de profunda pedagogia. La clau de la seva aportació, ampliable a tots els terrenys de la vida humana, consistia en la distinció entre experiències de vertigen (o fascinació) i experiències d'èxtasi (o de creativitat). Aquelles són alienadores i destructives. Aquestes són positives i fecundes. La seva aportació essencialment consistia, no tant a «ensenyar valors» als joves, com a afavorir experiències d'èxtasi i creativitat, perquè ells mateixos descobrissin camins

d'autèntic creixement personal. Aquest treball es desenvolupava utilitzant les nombroses possibilitats del poder formatiu de les obres literàries i cinematogràfiques de qualitat, i aplicar-lo a la tasca educativa.

Referint aquest criteri al nostre problema, veiem que hauríem de discernir acuradament el que programem en el nostre temps lliure. Detectar les experiències de vertigen no és fàcil, però si més no podem saber quines vivències són mer consum, quines coses s'ofereixen seduïnt-nos per a ser merament posseïdes, gastades, com aliment d'una fam superficial, que promet un gaudi ràpid i efímer... Detectar les experiències d'èxtasi s'assoleix quan revisem el que hem viscut i concloem que ens ha facilitat un goig més profund i durador, que tal o tal altra vivència ens ha obert a l'experiència del sentit de les coses i de la vida, ens ha convidat a sortir d'un mateix i trobar-nos amb un altre, reconeixent-li i fins i tot donant-li el que potser necessita...

Tot consisteix a optar segons el que som o creiem ser. I si no sabem exactament què o qui som, no estaria gens malament dedicar-hi un temps serè i pacífic a esbrinar-ho.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hiperpaternitat i eugenèsia liberal (i III)

Podem escollir tenir o no tenir fills, exercir o no exercir la paternitat, però no podem escollir com volem que siguin. Acceptar els fills com un do no significa, però, tenir una actitud passiva enfront de les seves malalties o mancances. Acceptar-los com són significa acollir el seu misteri, tant allò de bell i de noble que hi ha en ells, com allò de lleig i de mesquí, però comprometre's activament en pal·liar les patologies que puguin patir.

En el debat sobre si es pot o no decidir el sexe del *nasciturus* o altres caràcters que venen determinats per la seva constitució cromosòmica, hi entra, de retruc, la qüestió de la dignitat. Els bioconservadors afirmen que l'embrió té una dignitat inhe-

rent i que, consegüentment, no pot ser objecte d'instrumentalització, ni de modificació, encara que sigui amb bons propòsits, sinó que ha de ser tractat, seguint la famosa expressió kantiana, sempre i en qualsevol circumstància, «com un fi en si mateix» (*ein Zweck in sich selbst*) i mai únicament com un instrument.

Els tecnoprogressistes consideren que si aquest ésser humà emergent pot ser millorar tant en la seva estructura cromosòmica o com en la seva gènesi embriològica, abans de néixer, és un deure moral fer-ho.

En aquesta apassionant discussió és útil la distinció entre acte i potència, entre allò que és, en si mateix, un embrió i allò que pot arribar a esdevenir si és acollit

en l'úter matern. Per si sol, el *nasciturus* no té la potència activa per esdevenir un fetus i, posteriorment, un nounat. Necessita l'acollida en el si matern, la protecció de la mare i la seva alimentació i preservació per arribar a esdevenir un fetus i, posteriorment, un nounat.

No tot naixement és desitjable als ulls de la nostra societat i els ciutadans integren aquest argument en la decisió de tenir o no un fill. Certes malalties o malformacions del *nasciturus* justifiquen la interrupció voluntària de l'embaràs per motius terapèutics. La selecció natural, doncs, no és un record del passat, ni una visió d'un futur inquietant. És un fet. L'absència d'estructures d'acollida per als

subjectes més vulnerables, l'avortament terapèutic o, fins i tot, l'esterilització de persones amb discapacitat intel·lectual són mostres il·lustratives de l'eugenèsia liberal contemporània.

El desenvolupament de les noves biotecnologies obre una nova ruta, la de modificar directament la naturalesa humana abans del seu naixement. Per bé que aquesta possibilitat encara no està reconeguda legalment, a excepció d'algunes intervencions terapèutiques, la idea entusiasma molts pensadors, perquè hi veuen el mitjà per transcendir, a la fi, la nostra humanitat animal.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Disfrutar de la vida (I)

Por diversos motivos estamos en tiempo de un deseo intenso de «disfrutar de la vida». ¿Es un derecho? El ambiente vacacional parece alimentar y justificar este anhelo. Reconocer las vacaciones como un derecho, está justificando la exigencia de descanso, y algo más que descanso, también la de la expansión y el gozo que buscamos con ansia.

Pero más allá de si esto es un derecho, hemos de ser lúcidos y reflexionar sobre lo que realmente significa este tiempo libre, para no engañarnos y, en definitiva, ser más felices. Porque, si somos sinceros, reconoceremos que muchas veces ese anhelo de disfrute de la vida acaba en gran frustración y lo que en principio debía ayudarnos a vivir resulta inútil o incluso perjudicial.

Ya hemos dicho en estas páginas que entender las vacaciones únicamente como un tiempo «de liberación» que compensa la esclavitud y el sufrimiento de la vida ordinaria es un engaño. Porque en definitiva no salimos de un círculo vicioso, no nos movemos porque no crecemos, los problemas siguen estando ahí y continuamos siendo esclavos pasivos: víctimas de la tristeza, el mal genio, la protesta constante. De hecho, el regreso de las vacaciones suele ser traumático y los psicólogos han tipificado este fenómeno denominándolo como «síndrome postvacacional».

Independientemente del posible tratamiento psicológico, que siempre será superficial y de soluciones pragmáticas, como mejorar las condiciones externas del trabajo y del descanso, ¿podemos hacer algo desde nuestra libertad y nuestras opciones profundas en la vida? Esta cuestión nos enfrenta a cuestiones más decisivas: ¿qué significa el descanso, qué sentido tiene el trabajo?; ¿cómo vivir el tiempo de vacaciones para que redunde en crecimiento personal, en avance hacia un ideal de plenitud y de felicidad?

Hace unos años el profesor Alfonso López Quintás publicó un libro titulado *Vértigo y éxtasis. Una clave para superar las adicciones y vivir en plenitud*. Como era habitual en él, este autor tenía delante el gran problema de las adicciones destructivas que acechan a adolescentes y jóvenes y trata de responder a esta cuestión desde criterios de profunda pedagogía. La clave de su aportación, ampliable a todos los terrenos de la vida humana, estaba en la distinción entre experiencias de vértigo (o fascinación) y experiencias de éxtasis (o de creatividad). Aquellas son alienantes y destructivas. Éstas son positivas y fecundas. Su aportación esencialmente consistía, no tanto en «enseñar valores» a los jóvenes, cuanto en favorecer experiencias de éxtasis y creatividad, para que ellos mismos descubriesen caminos de auténtico crecimiento personal. Este trabajo se desarrollaba utilizando las numerosas posibilidades del poder formativo de las obras literarias y cinematográficas de calidad, y aplicarlo a la tarea educativa.

Refiriendo este criterio a nuestro problema, vemos que deberíamos discernir cuidadosamente lo que programamos en nuestro tiempo libre. Detectar las experiencias de vértigo no es fácil, pero al menos podemos saber qué vivencias son mero consumo, qué cosas se ofrecen seduciéndonos para ser meramente poseídas, gastadas, como alimento de un hambre superficial, qué promete un disfrute rápido y efímero... Detectar las experiencias de éxtasis se logra cuando revisamos lo vivido y concluimos que nos ha facilitado un gozo más profundo y duradero, que tal o cual vivencia nos ha abierto a la experiencia del sentido de las cosas y de la vida, nos ha invitado a salir de uno mismo y encontramos con otro, reconociéndole e incluso dándole lo que quizá necesita...

Todo consiste en optar según lo que somos o creemos ser. Y si no sabemos exactamente qué o quiénes somos, no estaría mal dedicar un tiempo sereno y pacífico a averiguarlo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Obres de rehabilitació a l'Hospital dels Cervelló

La restauració del monument situat a Olesa de Bonesvalls i propietat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat se centra en la rehabilitació de la coberta de la nau central de l'antic hospital, ha començat aquest estiu i té prevista una durada de vuit mesos.

Aquest projecte forma part del programa «Temps de Gòtic» del Departament de Cultura de la Generalitat i la Fundació "la Caixa" i compta amb un finançament de 231.910 € a càrrec d'aquesta darrera entitat. La necessitat d'aquestes obres de rehabilitació ve

donada per l'envelliment dels materials, que han causat gradualment filtracions i humitats que cal sanejar.

L'Hospital dels Cervelló és un dels pocs exemplars del gòtic civil català que roman dempeus com a edificació hospitalera, per a l'acollida temporal de pelegrins, pobres i malalts, en la ruta de Barcelona a Tarragona. Va ser fundat pel noble Guillem de Cervelló i el bisbe de Barcelona l'any 1262, essent gestionat pel seu govern propi, per delegació de l'Arquebisbat de Barcelona. L'any 2004, amb la creació del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que comprèn la comarca de l'Alt Penedès, va passar a ser de la seva titularitat.

L'estiu és diví

Catalonia Sacra proposa un viatge pel patrimoni cultural d'arrel religiosa al llarg de set setmanes d'aquest estiu 2023. Al web www.lestiuesdivi.cat, l'historiador de l'art, museòleg i comunicador, Damià Amorós, presenta uns recorreguts sentimentals que van més enllà de la mera descripció arquitectònica, fent aturada en grans catedrals, majestuosos monestirs, petites esglésies...

Aquest passeig pel país es complementa amb lectures estiuènques per cada una de les etapes del recorregut, recomanades per la periodista i llibretera Marta Simon.

La zona del pla de Barcelona, la costa central i una mica més enllà de la serra de Collserola ha estat terra de monestirs, convents i basíliques. Entre les 12 propostes de visita a construccions en aquest territori, es troben 8 temples a la capital i altres a les rodalies, entre els quals el Monestir de Sant Ponç,

de Corbera de Llobregat, i la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès, al territori actual del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

El Monestir de Corbera només conserva l'església com a mostra del seu passat monacal, però es tracta d'una interessant construcció romànica força ben conservada. Santa Maria de Vilafranca és un centre de fe i tradició estreta-

ment lligats a la identitat del Penedès. És l'epicentre dels actes més seculars de la Festa Major de Vilafranca de Penedès dedicats a sant Fèlix, i un bon exemple del gòtic amb grans elements historicistes dels segles XIX i XX. Cal destacar també, per la seva qualitat, recursos tècnics i rellevància artística i patrimonial l'escultura del Sant Enterrament de Josep Llimona, instal·lat a la cripta del temple.

Aprofita l'estiu per gaudir de la cultura, amb la proposta «L'estiu és diví» de **Catalonia Sacra!**

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

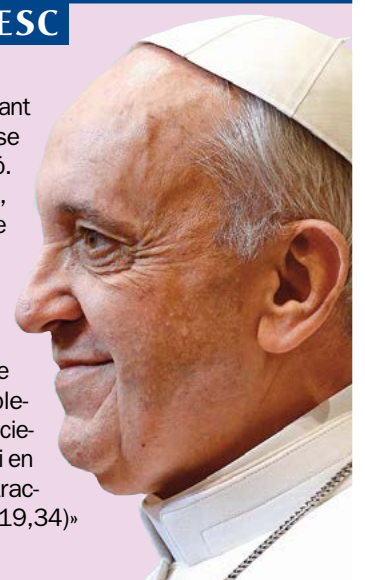
@Pontifex_es: «El tresor que hem rebut amb la nostra vocació cristiana, estem cridats a donar-lo: és el dinamisme de la vocació, és el dinamisme de la vida» (15 de març).

@Pontifex_es: «Donem a Déu el primer lloc en la confessió. Si Ell és el protagonista, tot es torna bell i la confessió es converteix en el sagrament de l'alegria; no de la por o del judici, sinó de l'alegria» (17 de març).

@Pontifex_es: «Només qui és pobre d'esperit, necessitat de salvació i captai-

re de la gràcia es presenta davant Déu sense exhibir mèrits, sense pretensions, sense presumció. No té res i per això ho troba tot, perquè troba el Senyor» (18 de març).

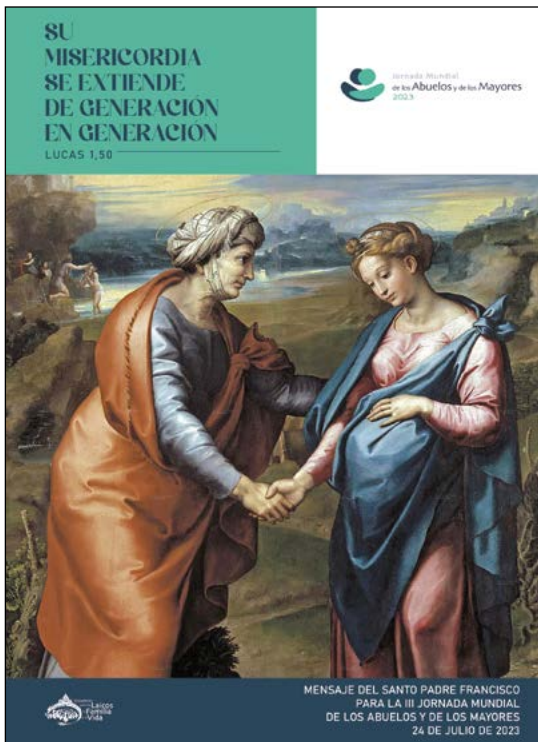
@Pontifex_es: «No hi ha acollida sense integració. S'ha d'acompanyar les persones des que arriben fins que estan veritablement integrades en la nostra societat. "Quan un estranger resideixi en la vostra terra haurà de ser tractat com un nascut al país" (Lv 19,34)» (18 de març).

Jornada Mundial dels Avis i dels Ancians 2023

Ja fa tres anys que el papa Francesc va instaurar aquesta celebració, en dates properes a la festivitat dels sants Joaquim i Anna, avis de Jesús. Aquest any, la jornada dedicada als avis i gent gran en general té lloc avui, diumenge 23 de juliol, i el lema escollit pel papa Francesc és «La seva misericòrdia s'estén de generació en generació» (Lc 1,50). I d'aquí a pocs dies comença un altre esdeveniment de relleu mundial: l'inici de la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa. Totes dues jornades giren al voltant de l'escena evangèlica de la visita de la jove Maria de Natzaret a la seva cosina anciana Elisabet, on es posa de manifest la joia del Magnificat i la disponibilitat de la jove que visita una persona gran.

Des de ja fa temps, el papa Francesc recorda amb urgència la necessitat d'una aliança entre les generacions que «salvarà la família humana», diu el Papa. Per això val la pena invertir, com a Església, per tal que aquesta humanitat ferida redescobreixi l'esperança a través de la memòria i l'experiència dels ancians, oferta als joves, per a no repetir els errors comesos a la història i trobar junts nous camins en els temps presents.

Com Maria, de pressa a... Lisboa!

Dissabte 8 de juliol, el bisbe Agustí va presidir la celebració d'enviament dels joves que, amb els seus acompanyants, participaran a la Jornada Mundial de la Joventut, a Lisboa, del dia 1 al 6 d'agost.

No van poder ser-hi presents tots, però hi havia una bona representació dels diversos grups participants a través de les parròquies de Molins de Rei, Sant Just Desvern, Castelldefels, Els Monjos, Sant Boi i Sant Vicenç dels Horts.

En total una quarantena de joves inscrits amb la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en l'organització del Secretariat Interdiocesà de Joventut.

Va resultar una celebració senzilla, però plena d'alegria, emoció i moltes ganes d'arribar a Lisboa. Com un moment de pregària i preparació, es van llegir alguns fragments del missatge del papa Francesc convocant a la JMJ, també un text evangèlic, i el bisbe els va adreçar unes paraules, per concloure amb el ritu de l'Enviament, i amb el significat del lema de la JMJ: Com Maria, disposats a partir de pressa a l'encontre amb Jesús, amb els germans, amb el papa Francesc i joves de tot el món.

L'aventura començarà el proper diumenge 30 de juliol a la tarda, quan sortirà des de la Casa de l'Església l'autobús que els portarà fins a Lisboa. Bona experiència!

Itineraris catecumenals per a la vida matrimonial familiar en Guadarrama

Del 6 al 9 de juliol va tenir lloc a Guadarrama, un curs de formació per a agents de Pastoral Familiar, organitzat per la Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida, al qual han participat els delegats diocesans de Família i Vida del nostre bisbat.

Al mes de juny de l'any passat, el Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida va fer públiques unes orientacions pastorals com a eina perquè les esglésies locals puguin implementar un nou catecumenat en la preparació al matrimoni. Aquests itineraris, segons el papa Francesc, responen al deure d'acompanyar amb responsabilitat els qui desit-

gen unir-se en matrimoni, perquè no perdin mai la fe en l'amor. Es tracta, sens dubte, d'un gran rept de conversió pastoral per a les nostres comunitats: anunciar la bellesa del matrimoni cristià i acompanyar abans i després del matrimoni les parelles, per ajudar-les a créixer en la vida de fe i fer front a les dificultats de la vida conjugal.

El curs va comptar amb diverses ponències i la presentació d'alguns materials, a més de moments de diàleg sobre els desafiaments en general de la Pastoral Familiar, amb la presència continuada de Mons. José Mazuelos, president de la Subcomissió Episcopal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15 / Mt 12,38-42]. Urgell: ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys màrtirs. Sant Xarbel Makluf, prev.; santa Cristina, vg. i mr.

25. ■ Dimarts [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,12.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya.

26. □ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dijous [Ex 19,1-2.9-11.16-20b / Sl: Dn 3 / Mt 13,10-17]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Divendres [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Santa Caterina Thomaàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana.

29. □ Dissabte [1Jo 4,7-16 / Sl 33 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llätzer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1R 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: 13,44-46)]. Sant Feliu de Llobregat: Beat Cristí Roca i Huguet, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana. Tortosa: Beat Tobies Borràs i Romeu, religiós, i companys màrtirs. Urgell: Beat Protasi Cubells i Minguell, religiós, i companys.

Diumenge XVI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Deixeu que creixin junts el jull i el blat»

Jesús demostra amb les paràboles d'avui que co-neixia bé el món rural i, com sempre, en treu un ensenyament per als seus deixebles. La primera paràbola, *la del blat i del jull*, ens recorda l'existència del mal, enmig del bé, és a dir, de persones que fan el mal, enmig de persones que fan el bé. Perquè el bé i el mal el fem les persones concretes, no cauen del cel. La temptació de tots nosaltres és anar a collir el jull, eliminar les persones que fan el mal. Voldríem un món d'àngels i potser ens oblidem que nosaltres som també sovint jull. Per això el consell de l'amo: *Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega*, val per tots nosaltres: ens cal tenir paciència i ens cal pensar (al contrari del que passa amb el jull) que el qui fa el mal, pot canviar, es pot convertir. Si fos eliminat, quina possibilitat de canvi o de conversió tindria. Deixant de banda que nosaltres som pecadors i no sabem mai qui és realment blat o jull, només ho sap Déu. Però sí sabem que hem de sembrar el Regne de Déu, que vagi transformant tota la societat; un Regne de Déu que pot semblar *molt petit*, molt insignificant però que si realment és Regne de Déu, té una potència enorme de transformació del món i de la societat. Per això cal sembrar aquest Regne que no és el regne victoriós i triomfant, polític, que pensaven els deixebles. La primera lectura recorda que *fora de del Senyor no hi ha cap Déu, que ell és realment fort però per això tracta tothom amb consideració. Vós disposeu de la força però sou moderat en les sentències i governeu amb tota consideració. Per això: els justos han de ser humans amb tothom. El poder sempre el teniu a mà. Déu podria fer desaparèixer el mal i fer créixer ostentosa-ment el Regne de Déu. Però no actua així. Pau ens recorda que és l'Esperit mateix que ve a ajudar la nostra feblesa i la nostra pregària. Ens cal sembrar el bé, tenir paciència, ser blat i llevat que transformi el món. L'Esperit ens ajuda a sembrar. El fruit ja és cosa de Déu.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull?» Ell els respongué: «Això ho ha fet algú que em vol mal.» Els mossos li digueren: «Voleu que anem a collir-lo?» Ell els diu: «No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: 'colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner'.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?» Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?» Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»